

Arrest

**nr. 164 915 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 12 november 2014 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 november 2015 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 16 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 13/04/2015

U werd op 18 september 2015 van 14.10 uur tot 17.25 uur gehoord op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Perzisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. U bent als moslim geboren maar gelooft zelf niet in de islam. U bent gescheiden en hebt geen contact meer met uw ex-echtgenote. Uw twee kinderen, S. (...) en Sa. (...), kwamen in 2012 naar België en dienden toen een eerste asielaanvraag in. Zij verklaarden dat zij in Iran lid waren van een protestantse huiskerk. Bij een inval in deze huiskerk werden zij gearresteerd. Vervolgens kwamen zij op borg vrij en vluchtten zij uit Iran. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd door het Commissariaat-generaal en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat er geen geloof werd gehecht aan hun verklaringen. Uw zoon en dochter hadden immers niet de minste kennis van het protestantisme. In hun tweede asielaanvraag anno 2014 werden uw zoon en uw dochter alsnog erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal. Een drietal jaar geleden werden uw zoon en uw dochter gearresteerd. Toen u bericht kreeg van hun arrestatie begaf u zich samen met R. H., de broer van uw ex, en dus de oom van uw kinderen, naar de plaats waar zij werden vastgehouden. U was nog nooit in aanraking gekomen met de autoriteiten. R. stond op de loonlijst van de Sepah-e Pasdaran (korps van revolutiewachters). Daarom had u hem gevraagd om met u mee te gaan. U bleef buiten wachten terwijl hij binnenging. R. zei dat uw kinderen gearresteerd waren in een huiskerk en dat zij voorlopig konden worden vrijgelaten als er een eigendomsakte werd neergelegd als borg. U contacteerde uw vader, die een eigendomsakte neerlegde. R. was niet opgezet met de gang van zaken. Hij meende echter dat het om een eenmalige misstap ging en zei dat hij jullie later nog zou spreken. Uw kinderen gingen naar uw vader. Even later werd u opgebeld door uw buurvrouw. Zij meldde u dat een aantal personen op zoek naar uw kinderen waren. U meende dat het vrienden van uw kinderen waren. U spoedde zich naar huis. Daar aangekomen zag u dat ordediensten uw woning aan het doorzoeken waren. U werd gearresteerd. Tevens werden een aantal documenten en de computer van uw kinderen meegenomen. Twee dagen lang werd u vastgehouden en ondervraagd. U werd ook geslagen. Toen u werd vrijgelaten, vernam u van uw buurvrouw dat uw kinderen naar hun tante in Karaj gegaan waren. U begaf zich naar Sari, in het Noorden van Iran, waar u bij een oud-collega verbleef. Ondertussen regelde uw vader de vlucht van uw kinderen uit Iran. Ongeveer een jaar later keerde u terug naar Teheran. U was van oordeel dat de situatie voor uw kinderen en u ondertussen was overgewaaid. Enkele maanden later, op 5 of 6/6/1393 (Perzische kalender, stemt overeen met 27 of 28 augustus 2014 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u opgebeld door R. Hij beschuldigde u ervan uw kinderen van het rechte pad gehouden te hebben en verantwoordelijk te zijn voor de verwatering van het contact tussen uw kinderen en hun moeder. Hij bedreigde u in niet mis te verstane bewoordingen. Hij zei dat hij ervoor zou zorgen dat u opgehangen zou worden en uw kinderen verbrand zouden worden. Hij schold u uit voor een goddeloze en een afvallige. Het gesprek ontaardde in een wederzijdse scheldpartij. R. zei nog dat hij het gesprek had opgenomen en dat hij een lijvig dossier tegen u zou samenstellen. U werd bang. U belde naar uw zoon S. in België. Hij zei dat hij ook door zijn oom bedreigd was. Ongeveer een week voor het telefoongesprek met R. had u Mas., de echtgenoot van de zus van uw ex, op straat ontmoet. U kon het goed met hem vinden. U vertelde hem dat uw kinderen zich hadden laten dopen en dat zij sindsdien in alle rust leefden. U sluit niet uit dat R. dit via Mas. te weten kwam. U verliet Iran op 18/7/1393 (10 oktober 2014). Vanuit Teheran nam u het vliegtuig naar een luchthaven, ergens in Italië. U reisde in het bezit van uw eigen paspoort. Uw smokkelaar regelde voor u een visum, uitgereikt door de Italiaanse ambassade. In Italië werd uw paspoort afgenomen door een andere smokkelaar. U werd er samen met andere Iraniërs ongeveer een maand vastgehouden in een woning. Vervolgens reisde u verder naar België. U diende op 12 november 2014 een asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Iran vreest u gearresteerd en opgehangen te worden. In België gaat u sinds zeven of acht maanden af en toe met uw zoon mee naar de kerk. U raakte zelf ook geïnteresseerd in het christendom. U bent in het bezit van uw kart-e-melli (nationale kaart), uw Belgisch rijbewijs en uw echtscheidingsakte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers geenszins aannemelijk gemaakt dat u Iran heeft verlaten of er niet meer naar terugkan uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst missen uw verklaringen over uw reisweg de nodige geloofwaardigheid. U gaf aan dat u in het bezit van uw eigen paspoort, voorzien van een visum uitgereikt door de Italiaanse ambassade, vanuit de internationale luchthaven van Teheran het vliegtuig nam naar Italië. U kon echter niet zeggen op welke luchthaven in Italië u landde. U had geen informatie over het soort visum waarmee u reisde. U beweerde dat u samen met een u onbekende vrouw naar de Italiaanse ambassade ging en dat u moest zeggen dat u met haar getrouwd was. Het is weinig waarschijnlijk dat u de naam van deze vrouw diende

schuldig te blijven en dat u geen idee had van het zagezegde reisdoel. U zou alleen het vliegtuig genomen hebben. Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel Iran als Italië aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Uw verklaring dat u probleemloos met uw eigen paspoort vanuit de internationale luchthaven van Teheran vertrok, ondermijnt overigens de ernst van uw vrees voor het Iraanse regime (CGVS, blz. 12-15)

Daarnaast moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen niet overeenstemmen. Daar waar u op het Commissariaat-generaal verklaarde gedurende twee dagen gearresteerd, ondervraagd en geslagen geweest te zijn (CGVS, blz. 19-23), repte u hier op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over. U beweerde dat deze vraag u niet werd gesteld (CGVS, blz. 22). Nochtans is dit de eerste standaardvraag om uw vrees of risico bij terugkeer na te gaan, en wordt deze vraag systematisch gesteld (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 1). Het is in deze overigens merkwaardig dat u niet kon zeggen door welke overheidsinstantie u gearresteerd werd. U neemt aan dat het dezelfde instantie was waar uw kinderen werden gearresteerd. Doch, ofschoon u er met R. naar toe geweest zou zijn, kon u niet zeggen welke dienst dit was (CGVS, blz. 19). Voorts is het weinig logisch dat u gearresteerd zou zijn nadat uw kinderen net tevoren op borg werden vrijgelaten. Evenzeer opmerkelijk is dat uw buurvrouw die u belde naar huis te komen omdat u gezocht werd, niet vermeld zou hebben dat het de autoriteiten waren die u zochten (CGVS, blz. 20).

Verder is het zeer merkwaardig dat u niet kon zeggen hoe lang uw kinderen in Karaj verbleven, of zij vanuit Karaj dan wel vanuit een andere plaats Iran verlieten, en wanneer zij Iran verlieten. Een jaar lang zou u geen contact gehad hebben met uw kinderen. U zou enkel van uw buurvrouw, die het op haar beurt van uw vader gehoord zou hebben, vernomen hebben dat uw kinderen in België waren aangekomen. Aanvankelijk zou u ook niet geweten hebben dat het uw vader was die uw kinderen uit Iran hielp vertrekken. Nochtans onderhield u wel contact met uw vader (CGVS, blz. 18-19).

Nog schieten uw verklaringen over de borg die zou zijn neergelegd voor de vrijlating van uw kinderen ernstig tekort. Hoewel u er samen met R. naar toe ging en er later ook zelf werd vastgehouden, wist u niet naar welke instantie u moest gaan om uw kinderen op borg vrij te krijgen. Vervolgens stelde u aanvankelijk niet te weten welke eigendomsakte er werd neergelegd als borg. Pas later, toen uw kinderen al in België waren aangekomen, zou u van uw vader vernomen hebben dat het appartement waar u met uw kinderen gewoond had, en dat eigendom was van uw vader, als borg was neergelegd. Het is volstrekt onaannemelijk dat u dit niet meteen zou weten. Evenmin had u enig idee van het bedrag dat als borg was vastgelegd. Nochtans vroeg uw vader u de akte vrij te krijgen en een andere akte als borg neer te leggen. Evenzeer bevreemdend is dat u na ongeveer een jaar in Sari gewoon terugkeerde naar het appartement waarvan de eigendomsakte als borg was gesteld. Immers, gezien uw kinderen met de noorderzon waren verdwenen, kan er verwacht worden dat de overheid beslag gelegd zou hebben op het appartement. U verklaarde hierover dat er nog niets gebeurd was, dat het dossier nog open lag. U bleef er vervolgens nog zes maanden wonen, schijnbaar zonder problemen. U woonde er maar in het geniep (CGVS, blz. 19-21). Dergelijke verklaringen zijn geenszins aannemelijk. U had overigens ook geen enkel nieuws over een eventuele rechtszaak tegen u of uw kinderen en bracht ook geen enkel begin van bewijs van de borg aan (CGVS, blz. 22)

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan het door u uiteengezette asielrelaas.

Inzake uw interesse in het christendom dient vastgesteld te worden dat, niettegenstaande u gedurende zeven of acht maanden geregeld naar de kerk in Maldegem kwam, u de naam van deze kerk niet kon noemen (CGVS, blz. 3). Nergens uit uw verklaringen blijkt overigens dat u zich bekeerde. U zou enkel een film over het leven van Jezus bekeken hebben en af en toe met uw zoon naar de kerk gaan. U voegde nog toe dat u zelf weinig of geen kennis van het christendom heeft (CGVS, blz. 4, 23). Op basis hiervan kan geenszins gesteld worden dat u bij terugkeer naar Iran een risico loopt.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan niet ter discussie.

Dat uw kinderen in België werden erkend als vluchteling doet geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betwist hij de motivering betreffende het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de reisweg. In een volgend onderdeel gaat hij in op het weigeringsmotief dat zijn opeenvolgende verklaringen over zijn arrestatie niet overeenstemmen. En in een laatste onderdeel is verzoeker van mening dat hij wel een bescherming nodig heeft omwille van zijn christelijk geloof.

Verzoeker vraagt in wezen om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Commissaris-generaal of Raad moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Vooreerst licht verzoeker toe dat hij gebruik heeft gemaakt van georganiseerde mensensmokkel, dat de methodes die worden gebruikt bijzonder driest zijn en dat hij slechts werd onderworpen aan een routineuze grenscontrole. Hij bevestigt in het verzoekschrift dat hij niet op de hoogte was van het soort visum waarmee hij reisde, dat hij de identiteit niet kent van de vrouw die samen met hem de visumaanvraag heeft gedaan en dat hij niet op de hoogte was van de bestemming van zijn vliegtuig. De Raad merkt op dat verzoeker over zijn reisweg manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegt en dat hij deze in het verzoekschrift louter bevestigt. Dit blijkt uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoeker kon niet de nodige details verstrekken over de bestemming van zijn vlucht in Italië en het visum dat voor zijn reis zou zijn gebruikt. Verzoeker wist voorts geen naam te geven van de vrouw die zich uitgaf voor zijn echtgenote bij de Italiaanse ambassade te Teheran ter gelegenheid van zijn visumaanvraag. Bovendien zou verzoeker alleen hebben gereisd, waarbij hij ook verklaarde dat hij nooit eerder naar het buitenland was gereisd en dat hij zomaar een paspoort heeft aangevraagd, omdat alle Iraniërs een paspoort aanvragen en daarom deed hij het ook (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 11). Gelet op het grote risico dat verzoeker heeft genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel Iran als Italië aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot zijn persoon en zijn reisdoel, verwacht de Raad dat verzoeker hieromtrent meer details kan verstrekken. De verklaring dat verzoeker probleemloos met zijn eigen paspoort vanuit de internationale luchthaven van Teheran vertrok, ondermijnt overigens de ernst van de vrees voor het Iraanse regime. De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat de onvolledigheid van de informatie *in casu* eerder een ondersteuning is van zijn verhaal dan een bewijs van het beweerde leugenachtig karakter ervan.

Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar het feit dat hij enkel op de gestelde vragen heeft geantwoord en hierdoor niet gehouden was om tijdens het DVZ-interview te antwoorden dat hij in het verleden reeds werd gearresteerd, ondervraagd en geslagen. Tijdens het DVZ-interview wordt immers expliciet gevraagd naar arrestaties bij de vrees of het risico bij terugkeer: *“1. Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode? Neen”* (DVZ-gehoorverslag, stuk 9, p. 2). Het betoog van verzoeker mist bijgevolg feitelijke grondslag. Bovendien wordt dit gehoorverslag verzoeker opnieuw voorgelezen en dient hij dit voor akkoord te ondertekenen.

Verzoeker betwist de weigeringsmotieven met betrekking tot het verblijf van zijn kinderen in Karaj en de borg die zou zijn neergelegd voor de vrijlating van zijn kinderen niet. De Raad acht deze motieven pertinent en deze vinden steun in het administratief dossier, zodat deze hier worden hernomen.

Verzoeker stelt tot slot dat een doorgedreven kennis van het christendom niet vereist is opdat hij zich in de streng religieuze islamitische regime zou blootstellen aan vervolging om religieuze redenen. Hij is van mening dat hij als praktiserend christen problemen zou ondervinden omwille van zijn bekering. De Raad stelt echter vast dat de verklaringen van verzoeker inzake zijn bekering zonder enig begin van bewijs blijven en dat zijn verklaringen over zijn christelijke geloof (weinig of geen kennis) niet doorleefd zijn en bijgevolg niet overtuigen. De Raad bevestigt dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn merites, zodat de erkenning van verzoekers zoon en dochter als vluchteling geen afbreuk doet aan de voorgaande motieven.

Verzoeker gaat niet in op de motieven aangaande de voorgelegde documenten. De Raad acht deze pertinent en deze vinden steun in het administratief dossier, zodat deze hier worden hernomen.

2.4. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Om deze reden kan verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.5. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in het land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP